

Kjæresten i skogen.

Der var en gang en mand som havde en datter. Hun var saa vakker at hun var navnspurt over mange kongeriger, og friere kom der til hende saa mange som blekker i løvfald. En af dem gjorde sig til af det at han var rigere end alle andre; vakker og gild var han og; saa skulde han faa hende. Og siden kom han tit og ofte paa besøg.

Da det led om lidt, saa vilde han at hun skulde komme til ham og se hvorledes han havde det; han kunde ikke hente hende og følge hende, men den dagen hun skulde komme, skulde han strø erter efter veien lige hjem i husdøren til sig. Men hvorledes det var eller ikke var, saa strødde han erterne en dag for tidlig.

Hun gik baade langt og længe gjennom skog og mark, og til sidst kom hun til et stort gildt hus, som laa paa en grøn

vold midt i skogen; men han var ikke hjemme, og ikke fandt hun folk i huset heller. Først kom hun ind i køkkenet; der var ingen anden end en underlig fugl, som hang i et bur under taget. Saa gik hun ind i stuen, og der var det saa staseligt at det var rent utroligt. Efter som hun gik, saa ropte fuglen til hende:

»Skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!« Da hun kom ind i kammeret, ropte den det samme igjen. Der stod det en hel hob med dragkister; hun drog skufferne ud, og de var fulde af guld- og sølvstas og alt det som gildt var. Da hun gik ind i næste kammer, ropte fuglen igjen:

»Skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!« Der hang det fuldt af gilde kvindfolk-klær rundt alle væggene. Da hun gik ind i det næste kammeret, satte fuglen i at skrige:

»Skjøn jomfru, skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!«

Her stod der mange saaer fulde med blod.

Men da hun gik ind i det næste kammer, illskreg fuglen:

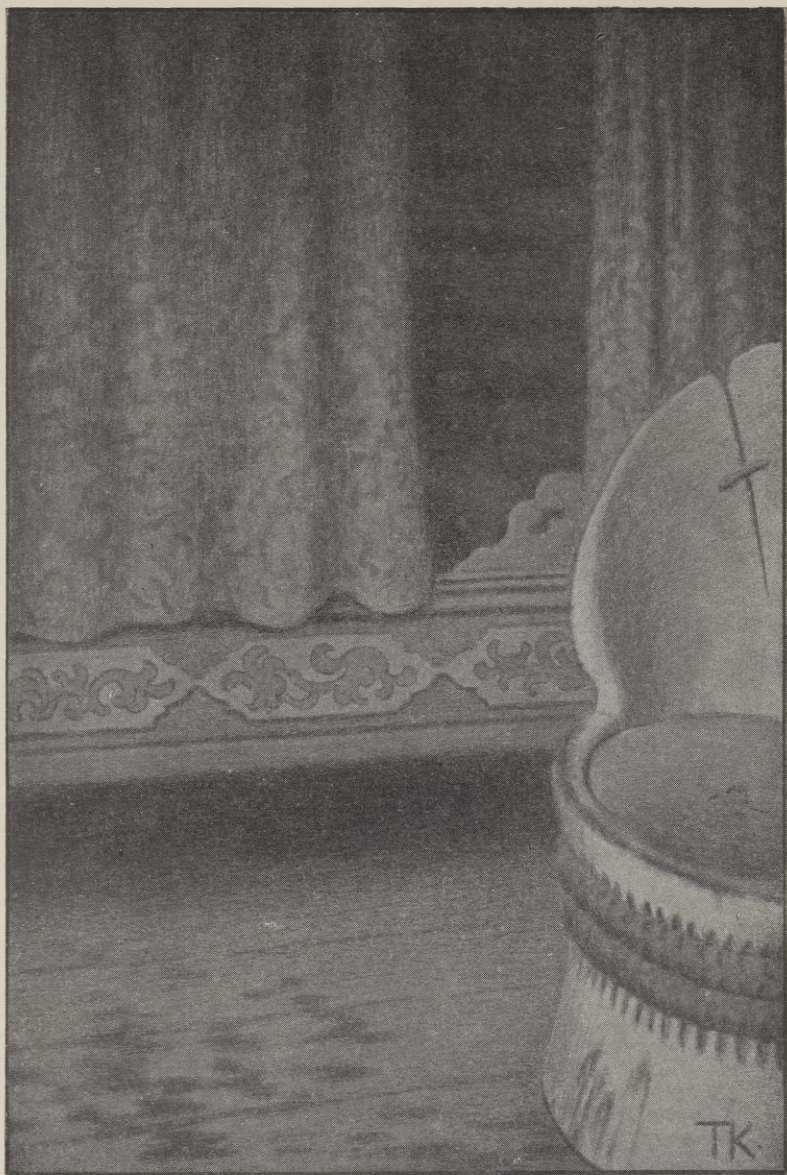
»Skjøn jomfru, skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!«

Der laa det fuldt med døde kropper og benrangler af dræbte kvindfolk. Hun blev saa fælen at hun vilde springe ud igjen; men hun kom ikke længer end i nærmeste kammeret, hvor alt blodet stod. Da ropte fuglen til hende:

»Skjøn jomfru, skjøn jomfru, spring under sengen, under sengen; nu kommer han!«

Hun var ikke sen til at lyde fuglen og gjemme sig under sengen; hun krøb saa langt ind til væggen som hun kunde, ja hun var saa ræd, at hun gjerne havde krøbet ind i væggen, om det havde været raad.

Saa kom kjæresten hendes med en anden jomfru. Hun bad saa smaat og saa vent at han skulde spare livet, saa skulde hun aldrig opdage ham for nogen; men der hjalp

Hun krøb saa langt ind til væggen som hun kunde.

ingen bøn. Han rev af hende alt, baade klærne og guldet, saa nær som en ring hun havde paa fingeren. Den sled han i, men kunde ikke faa den af, og saa hakked han af fingeren, saa den spratt under sengen, og jomfruen som laa der, tog den til sig og gjemte den. Kjæresten sa til en liden gut som var med ham, at han skulde krybe under sengen og tage frem fingeren; ja, han la sig ned og tog indunder, og kjendte hende som laa der; men hun klemte ham haardt i haanden, og saa skjønte han meningen. »Den ligger saa langt indunder at jeg ikke kan række den,» sa han; »det faar være til det blir dag, saa skal jeg tage den.»

Tidlig om morgenen fór røveren ud igjen, og gutten skulde være hjemme og passe huset, og tage imod den jomfruen han vented; men han skulde ikke slippe hende ind i de to rummene han vidste.

Da han vel var kommet til skogs, gik gutten ind og sa at nu kunde hun komme frem.

»Du var heldig du, som kom saa tidlig, ellers havde han dræbt dig, som alle de andre,» sa han.

Hun stansed ikke længe, kan du tro, men skyndte sig hjem det forteste hun kunde, og da faren spurte hvorfor hun kom saa snart, saa fortalte hun hvad kjæresten var for en, og det hun havde hørt og set.

Da det led om nogen tid, kom frieren reisende igjen, og var saa gild at det lavde af ham, og spurte hvorfor hun ikke kom og besøgte ham, som hun havde lovet.

»Der var kommet en mand med en kjelke i veien for det,» sa faren; »men nu fik han tage til takke med det huset de kunde skaffe ham»; og saa bad han ham blive der, »for han havde bedt til gjestebuds; det skulde være ligesom fæsterøl.»

Da de havde spist og sad ved bordet endda, sa datteren i huset at hun havde havt slig en underlig drøm for et par nætter siden; havde de lyst til at høre, skulde hun for-

tælle den; men alle maatte love at de skulde blive siddende i ro, til hun var færdig.

Ja de vilde gjerne høre, og de skulde blive siddende, det lovede de alle; kjæresten ogsaa.

»Jeg drømte at jeg gik paa en bred vei, og der hvor jeg gik frem, var der strødd erter.»

»Ja det er ligesom naar du gaar til mig det, ven min,» sa kjæresten.

»Saa blev veien smalere og smalere, og det bar langt bortigjennem skog og ødemark.»

»Det er ligesom veien til mig det, ven min,» sa han.

»Saa kom jeg til en grøn vold og til et stort gildt hus.»

»Det er ligesom hos mig det,» sa han.

»Saa kom jeg ind i kjøkkenet. Jeg saa ikke noget menneske der; men under taget hang der en underlig fugl i et bur, og da jeg gik ind i stuen, ropte den efter mig: »Skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!«

»Det var ligesom hos mig det, ven min,» sa kjæresten.

»Saa gik jeg ind i kammeret; fuglen ropte det samme som den sa før. Derinde var det saa mange dragkister, og da jeg drog skufferne ud og saa ned i dem, var de fulde af sølvtøi og guldstas og alt det som gildt var.»

»Ja det var hos mig det, min ven,» sa han »Jeg har ogsaa mange skuffer fulde med guld og sølv og kostbare ting.»

»Saa gik jeg ind i et andet kammer; fuglen ropte til mig igjen og sa det samme som han havde sagt, og der hang det fuldt af gilde kvindfolk-klær rundt alle væggene.»

»Ja det var ogsaa hos mig, min ven,» sa han; »der er klær og stas baade af silke og fløiel.»

»Da jeg gik ind i det næste kammer, satte fuglen i at illskrige: »Skjøn jomfru, skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!« Og i det kammeret stod der tønder og saaer rundt alle væggene, og de var fulde af blod.»

»Fy, det er fælt, det er slet ikke som hos mig, ven min,» sa kjæresten; nu fik han vondt og vilde ud.

»Det er jo bare en drøm jeg fortæller,» sa datteren i huset; »bliv du siddende, du kan altid taale at høre paa det.»

»Da jeg gik ind i næste kammeret, tog fuglen paa at illskrige det samme som den sa før: »Skjøn jomfru, skjøn jomfru, vær dristig, men vær ikke altfor dristig!» Der laa det mange døde kroppe og benrangler af dræbte mennesker.»

»Nei, det var slet ikke hos mig,» sa kjæresten, og vilde ud.

»Sid du,» sa hun; »det er jo ikke andet end en drøm, og den taaler du nok at høre. Jeg syntes ogsaa det var fælt, og sprang ud igjen; men jeg kom ikke længer end ud i det andre kammeret, hvor alle blodtønderne stod; da skreg fuglen at jeg skulde springe under sengen og gjemme mig, for nu kom han. Og saa kom han, og han havde med sig en jomfru, som var saa deilig at jeg syntes jeg ikke havde set mage til hende. Hun bad saa vakkert for sig, at han skulde spare livet; men han brydde sig ikke et grand om det. Hun graat og bad; han rev af hende klærne og tog alt hun havde, og sparte hverken livet eller nogen ting. Men paa den venstre haanden havde hun en fingerring som han ikke kunde faa revet af; saa hakked han fingeren af hende, og den spratt under sengen til mig.»

»Fy, det er slet ikke som hos mig, min ven,» sa kjæresten.

»Jo, hos dig var det! Der er fingeren, og der er ringen, og der er manden som hakked den af,» sa hun.

Saa tog de ham og slog ham ihjel og brændte baade ham og huset i skogen.